

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ 1945-2020

Krystian Leonard CHRZAN¹, Jan PYTEL²

1. Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny, Katedra K38
tel.: 71-320 2688 e-mail: krystian.chrzan@pwr.edu.pl
2. Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny, Katedra K36, Professor Emeritus
tel.: 536 138 094 e-mail: jan.pytel@pwr.edu.pl

Streszczenie: W pracy opisano początki i rozwój Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej w latach 1945-2020. Pokazano budynki Wydziału i dwóch Instytutów Przemysłowych, które zorganizowali profesorowie Wydziału. Przedstawiono aktywność dydaktyczną pracowników w dawnej Wieczorowej Szkole Inżynierskiej, na Filiach Politechniki w Świdnicy, Wałbrzychu, Jeleniej Górze, Legnicy oraz oferowane studia podyplomowe. Zestawiono wykaz konferencji naukowych organizowanych przez Katedry i Zespoły Wydziału.

Słowa kluczowe: dziekan, Rada Wydziału, laboratorium.

1. WSTĘP

Wydział Elektryczny kontynuuje tradycję Katedr Elektrotechniki Ogólnej; Urzędzeń Elektrycznych; Pomiarów Elektrotechnicznych i Katedry Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej oraz Instytutu Elektrotechnicznego Technische Hochschule Breslau.

Początkowo był to Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny z oddzielnymi Oddziałami Mechanicznym i Elektrycznym, które zostały w roku akademickim 1949/50 przekształcone w samodzielne wydziały. Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego został prof. Jerzy Ignacy Skowroński, członek PAN. Wydział Elektryczny składał się wówczas z dwóch oddziałów: Prądów Silnych i Telekomunikacji. W 1952 roku Oddział Telekomunikacji został wydzielony z Wydziału Elektrycznego jako odrębny Wydział Łączności (później Elektroniki). W roku 1945 naukę rozpoczęli dawni studenci Politechniki Lwowskiej, Politechniki Gdańskiej (TH Danzig) a nawet TH Breslau [1]. Po roku lub dwóch niektórzy stawali się najmłodszymi pracownikami Wydziału.

W 75-letniej historii Wydziału funkcję Dziekana piastowało 16 profesorów: Kazimierz Idaszewski, Eugeniusz Kuczyński, Jerzy Ignacy Skowroński, Roman Kurdziel, Franciszek Bilek, Jan Kożuchowski, Andrzej Kordecki, Jan Trojak, Konstanty Wołkowiński, Zdzisław Teresiak, Marian Cegielski, Bohdan Synal, Zbigniew Wróblewski, Janusz Szafran, Marian Sobierajski, Waldemar Rebizant. Aż 11 dziekanów to elektroenergetycy, od 1964 r. dziekanami byli tylko profesorowie z Katedry/Instytutu Energoelektryki.

Wydział ukończyło ponad 14 tysięcy absolwentów, zostało wypromowanych 520 doktorów, 95 doktorów habilitowanych i 47 profesorów tytularnych. Wydział zatrudnia łącznie 87 nauczycieli akademickich

wspomaganych przez 33 pracowników administracyjnych i 16 inżynierów technicznych.

2. LATA 1945-1954

W 1945 roku Oddział Elektryczny mieścił się w budynku Instytutu Elektrotechnicznego Technische Hochschule Breslau (rys. 1). W budynku znajdowały się sale wykładowe i laboratorium maszynowe oraz laboratorium wysokich napięć [2, 3].

Rys. 1. Najstarszy budynek A-5 Wydziału Elektrycznego przy ul. Smoluchowskiego 19

15 listopada 1945 r. w mniejszej sali wykładowej nr 305 prof. Kazimierz Idaszewski rozpoczął pierwszy wykład z maszyn elektrycznych dla studentów III i IV roku ówczesnego Oddziału Elektrycznego (rys. 2). Był to drugi wykład akademicki w zburzonym mieście, poprzedzony przez wykład prof. Hirschfelda „Nowoczesne prądy w bakteriologii” w dniu 6 września 1945 roku na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wrocławskiego [4].

Pierwszy wykład [3] techniki wysokich napięć w roku akademickim 1945/1946 wygłosił Władysław Kołek, który przyjechał ze Lwowa. 20.07.1946 obronił pierwszą pracę doktorską Politechniki Wrocławskiej pt. „Połączenia wyrównawcze uzwojeń mieszanych” (promotor Prof. K. Idaszewski) [5].

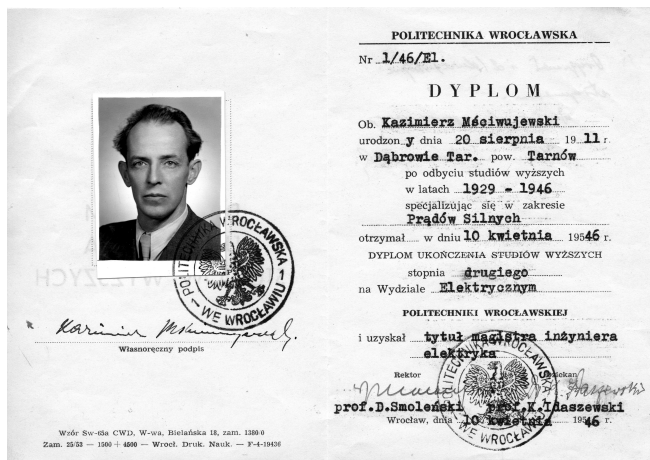

Rys. 2. Fragment zdjęcia wykonanego 15.11.1945 po pierwszym wykładzie prof. Idaszewskiego (oznaczony numerem 1), 2 – Władysław Kołek, 3 – Andrzej Jellonek (w okularach) ówczesny wykładowca radiotechniki, 4 – Zbigniew Orzeszkowski, były student Politechniki Gdańskiej, późniejszy prof. miernictwa elektrycznego, Paweł Baron – pierwszy rząd, pierwszy z lewej

Jest on widoczny na zdjęciu wykonanym po zakończeniu pierwszego wykładu prof. Kazimierza Idaszewskiego z 15 listopada 1945 (rys. 2). Władysław Kołek wkrótce po obronie doktoratu, przeniósł się na Politechnikę Śląską, a w 1953 na AGH, gdzie kierował Katedrą Maszyn Elektrycznych.

Pierwszym inżynierem Politechniki Wrocławskiej w dniu 10 kwietnia 1946 roku został Kazimierz Mściwujewski, który rozpoczął studia już w 1929 roku na Politechnice Lwowskiej. Podczas wojny zatrudnił się w Elektrowni Miejskiej w Muszynie, początkowo jako stażysta a od 1 kwietnia 1941 r. do 31 marca 1945 r. jako jej kierownik.

Pierwsi absolwenci dostawali tymczasowe zaświadczenia o zdaniu egzaminu dyplomowego. Dopiero w 1956 r. tej grupie wręczono uroczyste normalne dyplomy (rys. 3). Stąd też na dyplomie Kazimierza Mściwujewskiego, drukowanym w latach 1950-tych pojawia się ten dziwny rok wydania 195 46 zamiast 1946. Zaświadczenie tymczasowe informuje o stopniu akademickim inżyniera elektryka, a dyplom wydany w 1956 o tytule magistra inżyniera elektryka. Różnice te spowodowane zostały przez zmiany w ustawie o szkolnictwie wyższym.

Rys. 3. Dyplom ukończenia studiów wyższych Kazimierza Mściwujewskiego wydany w 1956 roku [5]

Rys. 4. Secesyjny budynek po dawnej Inżynierskiej Szkole Budownictwa, obecnie Wydział Architektury [7]

Na rok akademicki 1945/1946 organizowanej Politechniki i jej Wydziałów Budownictwa, Mechaniczno-Elektrotechnicznego i Chemii Technicznej zapisanych zostało 499 studentów [6]. Braki lokalowe w starym kompleksie budynków A i B spowodowały, że pewne części budynku po dawnej Inżynierskiej Szkole Budownictwa przy ul. Prusa 53 zajęły Katedry o specjalności telekomunikacyjnej i miernictwa (rys. 4). W 1946 r. Oddział posiadał następujące katedry:

Maszyn Elektrycznych – zast. prof. Władysław Kołek,
Pomiarów Elektrycznych – prof. Kazimierz Idaszewski,
Urządzeń Elektrycznych – vacat,
Radiotechniki – prof. Andrzej Jellonek,
Teletechniki – zast. prof. Zygmunt Szparkowski,
Elektrotechniki Ogólnej – prof. Waclaw Günther,
Gospodarki Elektrycznej – zast. prof. Jan Kozuchowski,
Urządzeń Mechanicznych Elektrowni – inż. Stanisław Żurakowski,
Techniki Wysokich Napięć - od maja 1946 r. prof. J. I. Skowroński,
Elektrowni – doc. F. Bilek [6, 8].

3. LATA 1954-2006

W 1950 roku opracowano plany rozbudowy Politechniki. Zaprojektowano olbrzymi gmach w kształcie litery omega. Podstawę Ω stanowiły dwa bliźniacze budynki D-1 i D-2.

Rys. 5. Budynek D-1 „Nowy Elektryczny”, w prawym dolnym rogu pomnik pomordowanych Profesorów Lwowskich

Seniorem budowy budynku D-1 był Jerzy Lisiecki, wieloletni kierownik Laboratorium Wysokich Napięć. Plan kolistego połączenia obu budynków nie został zrealizowany. W 1954 do budynku D-1 zwanego „Nowy Elektryczny” wprowadziły się Katedry Wysokich Napięć, Elektrotechniki Ogólnej i Katedry związane z Elektroenergetyką.

1 września 1968 roku wprowadzono reorganizację Politechniki polegającą na utworzeniu Instytutów. Na Wydziale Elektrycznym powstały Instytuty: Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7), Energoelektryki (I-8), Układów Elektromaszynowych (I-29) oraz międzywydziałowy Instytut Metrologii Elektrycznej (I-21). Instytuty dzieliły się na Zakłady, które często były przemianowywane Katedrami. Zamierzeniem ówczesnych władz było zlikwidowanie rozdrobnienia potencjału badawczego i lepsza koordynacja programów badawczych, ale także ograniczenie niezależności kierowników Katedr. W roku 1998 Instytut I-21 uległ likwidacji, znaczna część jego pracowników przeszła do Instytutu I-29, który zmienił nazwę na Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych.

W styczniu 1948 roku, z inicjatywy prof. Jerzego Skowrońskiego, powstał Zakład Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego jako wydzielona placówka Państwowego Instytutu Elektrotechniki IEL w Warszawie. Początkowo Zakład korzystał z pomieszczeń na Politechnice Wrocławskiej. W roku 1951 liczył już 70 pracowników i rozpoczął adaptację budynku dawnej firmy ubezpieczeniowej przy ul. Skłodowskiej-Curie 55/61 (rys. 6). W Instytucie IEL rozpoczęło pracę kilku wypromowanych przez prof. J. I. Skowrońskiego doktorów, prof. Jerzy Fekecz, prof. Tadeusz Sulima, prof. Zbigniew Matheisel, prof. Ryszard Sroczyński, prof. Bolesław Mazurek.

Rys. 6. Budynek Instytutu Elektrotechniki Oddział Wrocław, ul. Skłodowskiej-Curie 55/61

W 1949 roku profesor Jan Kożuchowski zorganizował zespół inżynierów i dyplomantów, który zaangażował się czynnie w odbudowę zniszczonej energetyki na Dolnym Śląsku i w Polsce. Był to początek działań zmierzających do utworzenia Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych. W roku 1951 przy Katedrze Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej powstał Zakład Elektroenergetyki. Na przełomie lat 1953/54 Zakład otrzymał eksploatowany do dzisiaj budynek przy ul. Wystawowej 1 (rys. 7). W roku 1962 Zakład Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej przemianowany został na Instytut Automatyki Systemów Energetycznych IASE. W Instytucie tym pracowało wielu absolwentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej.

Rys. 7. Budynek Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych IASE przy ul. Wystawowej 1

Rys. 8. Budynek D-20 przy ul. Janiszewskiego 8; z prawej widoczna sala kongresowa

W 2003 roku rozpoczęła się budowa nowego budynku D-20, który został ukończony w roku 2006 (rys. 8). Do nowej siedziby przeniósł się Instytut Energoelektryki z pomieszczeń zajmowanych w budynku D-1 oraz w budynku przy ul. Chełmońskiego. Na II piętrze mieszczą się biura Dziekanatu i sala Rady Wydziału, na piętrze VI - Biblioteka Wydziałowa, a na piętrach III-VII - Zakłady (obecnie Zespoły) Katedry Energoelektryki. Parter i I piętro zajmuje Centrum Kongresowe Politechniki Wrocławskiej z audytorium na 600 osób i trzema mniejszymi salami konferencyjnymi. Audytorium można dzielić na trzy mniejsze sale.

Rys. 9. Terenowa stacja prób izolatorów w Hucie Miedzi Głogów [9]

W latach 2010-2020 mieściło się w tym budynku również Konsorcjum Smart Power Grids Polska zajmujące się rozwojem innowacyjnych technologii dotyczących inteligentnych sieci elektroenergetycznych.

Unikalnymi laboratoriami były stacje prób izolatorów wybudowane w Wałbrzychu w 1957 roku, Siechnicach w 1963 roku i w Hucie Miedzi Głogów przez pracowników laboratorium wysokich napięć. Na ostatniej stacji prowadzono badania w okresie aż 30 lat: 1980-2010 (rys. 9).

4. DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWA I DYDAKTYCZNA

W budynku NOT przy obecnej ul. Piłsudskiego zorganizowano w 1949 roku Wieczorową Szkołę Inżynierską WSI z rektorem prof. Eugeniuszem Kuczyńskim. WSI pozostająca pod patronatem Politechniki posiadała cztery oddziały: budownictwa, mechaniczny, chemiczny i elektryczny. Była to jedna z pięciu szkół w kraju przeznaczonych wyłącznie dla osób pracujących. Szkoła działała do 1954 r. i była załącznikiem pierwszego Studium dla Pracujących Politechniki Wrocławskiej [10]. Jej wykładowcami było wielu pracowników Politechniki. m.in. mgr inż. Jerzy Fekecz wykładał technikę wysokich napięć i ochronę odgromową.

Już w latach 1960. uruchomiono w kilku ośrodkach województwa dolnośląskiego Punkty Konsultacyjne Politechniki dla słuchaczy studiów zaocznych. Punkty stały się załącznikiem Filii Politechniki. Wydział Elektryczny prowadził zajęcia na Filii w Świdnicy działającej w latach 1971-1984, na Filii w Wałbrzychu otwartej w 1968 r. oraz na Filii w Jeleniej Górze otwartej w 1975 r. [11]. Najbardziej zasłużonym pracownikiem Wydziału, pracującym przez wiele lat na Filii w Jeleniej Górze był dr inż. Adolf Łuczycycki. Obecnie studenci Wydziału Elektrycznego studiują tylko na Filii w Legnicy otwartej w 1968 roku.

Zespół Urządzeń Elektroenergetycznych (prof. Henryk Markiewicz, dr Kazimierz Herlender) organizuje dwusemestralne Studium Podyplomowe „Projektowanie instalacji i urządzeń elektrycznych wspomagane komputerowo”. Program Studium zawiera wykłady z instalacji i urządzeń elektrycznych, niezawodności zasilania i jakości energii, bezpieczeństwa w elektroenergetyce, metodologii projektowania. W roku 2019 zakończyła się 19 edycja studium. Jerzy Rutkowski kierował w latach 2005-2015 Działem Kształcenia Ustawicznego Politechniki Wrocławskiej. Obecnym kierownikiem Działu jest Kazimierz Herlender.

Katedry i Zespoły organizują cykliczne konferencje naukowe dotyczące uprawianych przez nie specjalności. Najstarszą jest konferencja Bezpieczeństwo Elektryczne ELSAF (Electrical Safety) odbywająca się co dwa lata od 1962 roku. Pierwsze konferencje organizowane były przez prof. Zdzisława Teresiaka we współpracy z partnerami z NRD. Począwszy od roku 1997 konferencjom towarzyszy Szkoła Ochrony Przeciwporażeniowej z wykładami dla inżynierów i techników elektryków, które dotyczą praktycznych aspektów ochrony przeciwporażeniowej.

Prof. Zbigniew Pohl zorganizował 10 konferencji „Napowietrzna Izolacja Wysokonapięciowa w Elektroenergetyce NIWE”. Konferencje odbywały się co 3-4 lata od 1971 do 2011 roku. Prof. Bolesław Mazurek we współpracy z Instytutem Elektrotechniki Oddział Wrocław zorganizował 8 konferencji Postępy w Elektrotechnologii w latach 1994-2015. Wszystkie konferencje odbywały się w Ośrodku Jamrozowa Polana koło Dusznik.

Zespół prof. Jana Iżykowskiego i prof. Eugeniusza Rosołowskiego organizuje od 1988 roku, co 4 lata, konferencje Sieci Elektroenergetyczne w Przemysle i Energetyce SIECI. Od 2016 konferencja jest organizowana wspólnie z Politechniką Lwowską pod nazwą Electrical Power Networks. Również co 4 lata odbywają się we Wrocławiu konferencje Modern Electrical Power Systems. Ostatnia VI konferencja MEPS zakończyła się w 2019 roku. Prof. Bogdan Miedziński organizuje coroczne sympozja SEMAG Automatyka i Elektroenergetyka w przemyśle wydobywczym. W roku 2019 sympozjum odbyło się już po raz 24.

Katedra Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych K 37 organizowała czterokrotnie (ostatnio w 2016 r.) Międzynarodowe Sympozjum Maszyn Elektrycznych SME. Od roku 2016 Katedra ta organizuje coroczne konferencje Energooszczędne Napędy Przekształtnikowe w Przemysle ENPP.

Oprócz konferencji cyklicznych organizowano również konferencje jedno lub dwukrotnie, które dotyczyły aktualnych problemów badań. W roku 1975 i 1977 prof. Ludwik Badian zorganizował we Wrocławiu międzynarodowe konferencje Solid Dielectrics and Methods of their Testing, na których zaprezentowano kilkadziesiąt referatów uczonych tej rangi jak: N. J. Felici, J. van Turnhout, A. Bui, R. Lacoste, R. Goffaux, W. Mosch, J. Pilling. Na konferencji w 1977 roku Andrew Jonscher przedstawił 30 stronicowy referat „New Physical Model of Dielectric Relaxation in Solids”, w którym obszernie omówił swoje uniwersalne prawo relaksacji dielektrycznej [12].

W 2014 roku prof. J. Iżykowskiemu i prof. E. Rosołowskiemu powierzono organizację 18-tej Power Systems Computation Conference PSCC we Wrocławiu. Konferencja ta do tej pory odbywała się w różnych miastach Europy Zachodniej.

5. ZMIANA STRUKTURY W ROKU 2014

W 2014 nastąpiła likwidacja Instytutów i przywrócenie Katedr. Trzy Instytuty I-7, I-8 i I-29 zmieniły nazwy na Katedry. Dawny Instytut Energoelektryki jest obecnie Katedrą Energoelektryki K 36, dawny Instytut I-29 jest Katedrą Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych K 37, a dawny Instytut I-7 Katedrą Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii K 38.

Nowa ustawa o szkolnictwie wyższym (tzw. Konstytucja dla Nauki 2.0) kładzie nacisk na ilość publikacji w renomowanych czasopismach i ilość cytowań rejestrowanych przez bazy Web of Science lub SCOPUS. Dlatego w roku 2017 i 2018 dokonano przeszerogowań znacznej liczby pracowników z etatu naukowo-badawczego na etat dydaktyczny. Pracownicy dydaktyczni mają wyższe pensum i dlatego mają mniej czasu, a także mniej motywacji dla działalności naukowej.

W roku 2018 Wydział zatrudnił 89 pracowników, których prace zostały zacytowane 794 razy. Na jednego pracownika oznacza to 8,9 cytowań (średnia dla całej Politechniki 9,8) [14]. Dane dotyczące trzech najbardziej wyróżniających się naukowców zestawiono w tabeli 1 (opracowanie z bazy danych DONA).

Tabela 1. Liderzy z największym dorobkiem naukowym

	prace	cytowania	promotorstwa	patenty
Teresa Kowalska	552	1691	14	1
Eugeniusz Rosołowski	492	1007	8	37
Jan Iżykowski	392	918	7	31

Niektórzy emerytowani pracownicy Wydziału pomimo zaawansowanego wieku są nadal aktywni i publikują bardzo ciekawe prace, jak np. prof. Adam Skopec i dr Czesław Stec [15]. Również nestor środowiska, 97-letni prof. Jerzy Fekecz służy swą wiedzą i wspaniałą pamięcią w redagowaniu publikacji [16].

Nasi wybitni absolwenci i pracownicy na uczelniach zagranicznych

Abderrahmane Beroual, doktorant prof. J. I. Skowrońskiego, od 1992 roku profesor w Ecole Centrale de Lyon, Stanisław Gubański, doktorant prof. L. Badiana, profesor Chalmers Institute of Technology w Goeteborgu, Bartłomiej Głowacki, pracował w I-7, profesor Cambridge University, Andrzej Trzynadłowski, doktorant prof. Mariana Cegielskiego, profesor na University of Nevada, Reno, Zdzisław Kremens, doktorant prof. Mariana Cegielskiego, dziekan i prorektor w Central Connecticut State University, USA, Krzysztof Rudion, doktorant prof. Zbigniewa Styczyńskiego na Uniwersytecie w Magdeburgu, profesor Uniwersytetu Stuttgart.

6. PODZIĘKOWANIA

Autorzy dziękują prof. Janowi Iżykowskiemu, prof. Krzysztofowi Pieńkowskiemu, prof. Bolesławowi Mazurkowi i dr Markowi Jaworskiemu za dostarczone informacje.

7. BIBLIOGRAFIA

1. Chrzan K. L., Dołęga-Molasy U.: Paweł Baran, student Technische Hochschule Breslau i Politechniki Wrocławskiej. Pryzmat, nr 238, maj/czerwiec 2008, s. 11-12.
2. Chrzan K. L.: 100 lat Instytutu Elektrotechniki i laboratorium techniki wysokich napięć Politechniki

Wrocławskiej. Pryzmat, nr 234, grudzień 2009/styczeń 2010, s. 79-81.

3. Chrzan K. L.: 100 lat wysokich napięć we Wrocławiu. Wiadomości Elektrotechniczne, nr 3, 2010, s. 46-49.
4. Kozuschek W.: Ludwik Hirschfeld (1884-1954) Rys życia i działalność naukowa. Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego 2005.
5. Chrzan K. L.: Pierwszy doktor i pierwszy inżynier Politechniki Wrocławskiej. Pryzmat (Wrocław). 2010, nr 238, s. 75-77.
6. Kolędowicz T., Kałużyńska-Marynowska B. (red): Księga XXV-Lecia Politechniki Wrocławskiej 1945-1970.
7. Chrzan K. L.: 100 lat Wyższej Szkoły Technicznej we Wrocławiu. Wiadomości Elektrotechniczne, nr 6, 2010, s. 38-42.
8. Praca zbiorowa. Księga 60-lecia Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Oficyna Wydawnicza PWr, 2005.
9. Chrzan K. L., Liana E., Rzepecki J., Kolasiński R., Kramarzewski A.: 30 lat badań na stacji prób izolatorów w Hucie Miedzi Głogów. Przegląd Elektrotechniczny nr 5a, 2012, s. 147-151.
10. Chrzan K. L., Gutnyk M.: Dolnośląskie Domy Techniki, siedziby NOT. IV konferencja Sympozjum Historii Elektryki, Kraków 2018, Maszyny Elektryczne Zeszyty Problemowe, listopad 2018, 120/4/2018, s. 79-84.
11. Czoch R. (red.): Księga Jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945-1995. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej 1995.
12. Chrzan K. L.: Ludwik Badian fizyk materiałów dielektrycznych. IV konferencja Sympozjum Historii Elektryki, Kraków 2018, Maszyny Elektryczne Zeszyty Problemowe, listopad 2018, 120/4/2018, s. 137-141.
13. Iżykowski J., Rosołowski E.: 18-ta Międzynarodowa Konferencja: Power Systems Computation Conference w Politechnice Wrocławskiej. Przegląd Elektrotechniczny, nr 12, 2014, s. 306-307.
14. Urbańczyk B. (red): Analiza cytowań prac naukowych pracowników naukowych Politechniki Wrocławskiej za rok 2018. Wrocław 2019.
15. Skopec A., Stec C.: Podstawy teoretyczne metod kompensacji mocy biernej prądów niesinusoidalnych w dziedzinie częstotliwości i czasu. Energetyczna interpretacja wrocławskiej tożsamości matematycznej. Przegląd Elektrotechniczny nr 2, 2020, s. 1-12.
16. Fekecz J., Chrzan K. L.: Polskie fabryki elektroporcelany do roku 1939. Szkło i Ceramika, nr 3, 2020.

FACULTY OF ELECTRICAL ENGINEERING OF WROCLAW UNIVERSITY OF SCIENCE AND TECHNOLOGY 1945-2020

The paper describes the beginnings and development of the Faculty of Electrical Engineering of Wrocław University of Science and Technology in the years 1945-2020. The buildings of the Faculty and two Industrial Institutes were shown, which were organized by professors of the Faculty. Didactic activity of employees at the former Evening Engineering School, at the Branches of the Polytechnic in Świdnica, Wałbrzych, Jelenia Góra, Legnica and organized post-graduate studies were presented. The list of scientific conferences organized by the Departments and Teams of the Faculty has been compiled.

Keywords: dean, Faculty Council, laboratory.